

Ви обов'язково повинні це прочитати

Мені завжди здавалося, що моя перша вчителька була випускницею «інституту благородних дівиць». Чому? Не знаю. У ній стільки вишуканості, смаку, благородства! Тепер я розумію, що це природній дар. А все, що проявлено в світ, то величезна робота над собою.

Ми всі (я, мої однокласники, наші батьки) її любимо. Любимо так, як усі дітки-першачки свою вчительку – наївно, не соромлячись усіх своїх нестриманих бажань і проявів.

Хто вона? Медведєва Людмила Данилівна.

Просто людина, просто жінка, просто вчителька.

І нехай Господь дарує їй здоров'я й хвилини щастя щодня, щомиті!

Пропоную вам прочитати її лист із спогадами про нашу Таращу, нашу школу, наших таращанців.

... Дякую за новини про рідну школу. Адже і я закінчувала Таращанські СШ №1. Тільки аж 61 рік тому!!! Як швидко плине час! А здається це було і не так давно.

Директором тоді у нас був Савченко Никін Омелянович, завпедом – Шелудько Єфросинія Вікентіївна, класним керівником – Єременко Настасія Микитівна. Після школи закінчила Ленінградський педінститут ім.Герцена за фахом викладач педагогіки, психології і логіки. По закінченні інституту була направлена в м.Тотьма Вологодської області викладачем цих предметів в педучилищі.

В 1954 повернулася в Таращу і вже з другої чверті (листопад 1954 року) почала працювати в своїй школі. Спочатку викладала психологію і логіку у 9-10 класах (тоді ці предмети входили в програму середньої школи), а з вересня 1955 року свій перший клас в СШ №1. Моїми учнями (в 9-10 класі) були Довгозв'язча Коля (чоловік О.С.Озерянської) і Колісник Василь Васильович, який працював хірургом у нашій лікарні. І навіть руку мені складав як я її зламала. Мені тоді вже було 55 років. Ще з тих учнів пам'ятаю братів Гладкевичів (їх батько працював вчителем в школі на заріччі), обидва живуть в Таращі, Косенко В. – працював науковим працівником на сільськогосподарській виставці в Києві. Нажаль, більше з тих своїх учнів не пам'ятаю.

А от свої перших первачків всіх добре пам'ятаю. Одна з них до цього часу працює в нашій школі. Це Данилова (Мартиненко) Ганна Семенівна. Ми з нею, коли вона працювала в мене на групі, частенько згадували той клас. Колногуз Люда – це лікар-гінеколог нашої лікарні. Вибач, що пишу наша школа, наша лікарня, наша Тараща, ні як не можу примиритись з тим, що це вже інша країна!!? З Людою бачились минулого літа. Ще одна Люда Сінкевич живе в Москві. Працює вчителькою молодших класів. У 2004 році була відзначена, як кращий вчитель року. З нею ми до цього часу переписуємось, спілкуємось по телефону, частенько зустрічаємось. Шушкевич Ніла – живе в Білорусії. Закінчила інститут зв'язку, але зараз також вчителькою. Коваленко Костя – працював бухгалтером в міжколгоспбуді раніше, а зараз не знаю. Тимченко Володя – працював в автошколі при воєнкоматі. Віра Осадча – лікар, працює в Києві. Іващенко Марійка, Скиба Володя, Нечай Вітя, Якубович Міша, Воловик Люда, Царик Володя, Голова Люда – всі вони в Києві. Моковоз Валя – в Тольятті. Гнатівський Володя, Московкіна Надя, Кабашній Стасік – померли вже і давненько. Я думаю, Ганна Семенівна знає, де решта її однокласників.

Директором школи в цей період був Науменко Петро Якович, завпедами: Ткаченко Артем І. і Гуревич Олена Абрамівна. Вона відповідала за молодші класи. Тоді в школі було, здається, 7 молодших класів. Своїх колег добре пам'ятаю. Це Миколайчук Катерина Марківна, Невгад Зінаїда Василівна, Бадзюх В.І., Варвара Феодилівна, Васса Федотівна, Євгенія Дмитрівна, але самим цінним для мене в той період було те, що мені пощастило працювати з моїми бувшими вчителями. І Никон О., і Настасія Микитівна і Єфросинія В. завжди були поруч, було до кого звернутися за порадою. Особливо вдячна за допомогу Олені А. Вона допомогла мені скоріше і глибше освоїти українську літературну мову, яку я за роки навчання в інституті і роботи у Вологодській області підзабула, говорила якимось «русько-українским суржилом». О.А. досконало володіла українською літературною мовою: лагідною, співучою, барвистою.

Що знаю про своїх колег того часу? З них залишилась тільки дорогесенька моя Кумочка Ольга Степанівна. Вона тоді працювала піонервожатою. Передай, будь ласка, їй від мене щирий привіт і найкращі побажання. Решта тих моїх колег уже перебрались в «мир иной». От тільки про Невгад З.В. нічого не знаю. Знаю лише, що вона дуже хворіла.

Які основні завдання і проблеми стояли тоді перед школою? На мій погляд, тоді школа давала більш ґрунтовні знання. В РВНО працював інспектором Омеляненко Віталій О.. Науковий робітник (працівник) Кіровоградського педінституту. На базі шкіл нашого району він збирав матеріал для своєї наукової докторської дисертації.

Ми, вчителі початкових класів і викладачі української і російської мов, повинні були по-новому строїти вивчення цих предметів. Нова методика

сприяла розширенню словникового запасу, розвитку усної і писемної мови, любові до літератури і, як наслідок – любові до своєї держави. Багато цінного і корисного було в порадах інспектора і не лише при вивченні гуманітарних предметів. Шкода, що працював він у нас лише 2 роки. В нашій школі я працювала 28 років з невеликими перервами: 1 рік мене направили в теперішню школу №3. Там я викладала російську мову і літературу. Знову вернулась в свою школу і мені дали клас Лідії Данилівни Величко, яку направили в школу-інтернат, що на Білоцерківській. Там директором був Петренко Роман Павлович.

І тут було багато чудових дітей: Бурлій Тамара, Задніпряна Валя, Завальний Вітя, Яцевська Валя, Самбор Лариса, Руденко Таня, Беник Павлик, Усата Л., Бондаренко Л., Сакович Т, Новіков Ю., Морозов С., Лазаренко Н., Донський Марік, Орчінська Н. – ой, всіх не опишеш. Уже немає Самбор Л., Усатої Л.. А хіба можна забути Шохіна Славу чи Гриневича Славу, Кравченко Ніну, Васю і Сашу?... всіх пам'ятаю. Потім 3 роки працювала інспектором Райвно... І все таки повернулась в школу. От тоді ми і почали вести паралельні класи з твоєю мамою.

До розвалу СРСР зв'язок з моїми дітками був великий, а зараз все різко змінилось – все змінилось в нашому житті. З своїми учнями обов'язково зустрічаюся як буваю в Тараші або в Києві. Іноді дзвонять, зрідка пишуть. Тут в Пітері живуть і працюють. Голубовська Света. Вона лікар-косметолог. Раніше дуже часто ходила, а деякий час і жила у нас. Та вже давно не приходить. Може обідилась чого? Поруч зі мною жила Іра Деркач (лікар-стоматолог). Я навіть зуби у неї лікувала, бо вона працювала у нашій стоматологічній поліклініці. Десь тут Біленко Толя і Ліна. Раніше Ліна, Света і Іра разом заходили. Думають, напевно, що я вже дуже стара, про що можна говорити з старою людиною. Зараз у молодих стільки проблем...!

Л.Д.Медведєва 22.02.2007.

P.S. З літньою людиною можна говорити багато про що. І жодна наша «молода» проблема не виправдовує нашу «забудькуватість» бути турботливими і уважними.